

2020. március 15. Tata 10 óra

Lekció: Lk 16,19-31.

Imádság

Textus: 2Kor 12,9.

„Elég neked az én kegyelemem, mert az én erőm erőtelenség által ér célhoz!”

Az ember Isten teremtménye. Olykor lázad a teremtő ellen. Nagy akar lenni, önálló akar lenni, döntéseket akar hozni. Olyan akar lenni, mint Ő. Pedig a teremtő éppen olyannak alkotta, mint saját maga. Határtalan szeretetével igyekezett megóvni az embert attól a felelősségtől, amit a jó és rossz közötti döntés jelent. De az ember jobban akarta tudni. Így van ez a mai napig. Nem szeretünk engedelmeskedni, mindig van, aki jobban tudja. Nem csupán a világ dolgait, hanem még Istenét is.

Kinek jár a mennyország? Annak, aki megérdemli. Valóban! Éppen csak nem a mi emberi logikánk, bűnös szeretetünk és vágyaink szerint. Hanem a mindenható Isten szeretete és kegyelme szerint. A kettő között pedig óriási szakadék tátong.

Bibliaolvasó kalauzunk mai napi igeszakaszában A gazdag és Lázár történetét olvassuk.

A példázat szereplője:

A gazdag – nincs neve, csak gazdagsága; nincs irgalom a szívében a koldus iránt, de szeret vigadni.

Koldus – aki ott feküdt a gazdag kapuja előtt, akinek neve is van: Lázár- Isten megsegít

Olvastuk, hogy a gazdag nem foglalkozott Lázárral, még morzsát sem kapott az asztaláról. Ennek ellenére azt gondolom, hogy mégiscsak ismerte – hiszen még a nevét is tudta.

Lázáról pedig azt tudjuk meg, hogy ő egy koldus, aki ennek a gazdag embernek a kapuja előtt feküdt. Tele volt sebekkel és fekélyekkel, reménykedett abban, hogy legalább valamicskét kap alamizsnául a gazdagtól vagy a vendégeitől, de nem kapott. Helyette csak a kutya jöttek, akik talán még nála is szegényebbek voltak, hiszen a sebeit nyaldosták.

Mindketten MEGHALTAK.

Eme állapotukban szerepcsere történt. A gazdag a pokolra került, ahol lángok között kínlódott, a szegény pedig Ábrahám kebelére. A keresztyén bibliai lexikon megjegyzi, hogy Ábrahám kebele – az üdvösség helye a zsidó nép számára. Az üdvösség állandó metaforája pedig a lakoma.

Amíg a gazdag a földi életben lakomázott, addig a pokolban kínok között szenved. Lázár pedig fordítva.

– Isten igazsága? Igen, de nem a gazdagság – szegénység miatt. Isten nem azt nézi mi van a pénztárcádban. Hanem azt, mi van a szívedben!

Könyörület, kegyelem, irgalom – ezek a szavak jártak a fejekben a példázat kapcsán.

Könnyű a koldusnak! Igaz, nincs mit veszítenie! Mégis megtehetné, hogy belesavanyodik a helyzetébe, hogy másokat okol. A szüleit, akik nem törődtek vele, a családját, aki elhagyta, a főnökét, aki kirúgta, a szociális rendszert, ami nem törődik vele. Sőt olyan embert is hallottam, aki Istent okolja azért, amiben benne van. Izraelben Jézus idejében még inkább. Hitték, a betegség Isten büntetése. Ezért nagyon meglepő, amikor Jézus a vak ember esetében azt mondja, sem az sem a szülei nem vétkeztek, hanem Isten hatalma és kegyelme az, ami megmutatkozik rajta.

Lázár a koldus, szegénységében nem fordult el Istentől. Sőt olyat is talált, aki még nála is koldusabb. A kutyaikat. Nem zavarta el őket.

Az anyagi szegénység, a koldus lét valami olyan, amit igyekszik a világ megszüntetni, de nem megy. Mi tudjuk, nem is lehet. Jézus is megmondta, hogy szegények mindig lesznek veletek..., mert van, akinek

több földi vagyon jut, és van akinek kevesebb. Ámde, ahogy a régiek mondták, nincs az a sok, amit el ne lehetne költeni és az a kevés, amit ne lehetne beosztani. Csak a semmit nagyon nehéz beosztani.

Az igazi hitnek nincs sok köze ahhoz, mennyi van a bankszámlámon. Az igazi hitnek ahhoz van köze, hogy meglátom-e Isten nagyságát és a magam elesettségét. Meglátom-e, hogy mennyire vagyok rászorulva az Ő kegyelmére. Semmim nincs, amit ne tőle kaptam volna. A koldus Lázár meglátta. Segítségére volt-e a koldussága. Talán.

A koldus az, aki másoktól könyörgi ki azt, ami neki nincs.

Valahol azonban mindannyian koldusok vagyunk.

Van, aki egy kis figyelmet koldul, van, aki törődést, van aki beszélgetést, van aki ölelést, van, aki egy kis apróságot. Kolduljuk egymástól a szeretet apró megnyilvánulásait, mert hiányzik valami. Ezt a hiányt ember nem pótolhatja. Csak az tud igazán és tartósan boldog lenni, aki megtapasztalta Isten kegyelmét.

Ebben a vírusfertőzött világban is csak koldulunk. A reményt, az egészséget, a biztonságot. Felmerül-e a kétségbeesés, a félelem a szívünkben? Talán. Nem baj, nem jelenti azt, hogy megrendült volna a hited! Akár még örülhetünk is neki, hiszen van esélye sokaknak ráébredni arra a valóságra, hogy mennyire tehetetlenek vagyunk magunk, mennyire rá vagyunk szorulva Isten kegyelmére! Azt, ahogyan Ő be tudja tölteni az életünket.

Lázár a koldus tudta. Minden nap tapasztalta. A gazdag háza előtt koldulta azt a kicsit, azt a morzsát, ami a másiknak feleslege volt. S még ott is csak a kutyákkal találkozott. Amelyek szánalomból-e vagy mohóságból a sebeit nyalták. Borzalmas kép. De ráébreszt valamire. A koldusnak is voltak koldulói.

S a gazdag!? Vajon miért rendezett minden nap fényes lakomát? Mert ő is koldus volt. Koldulta az elismerést, a barátságot, a szeretetet, a törődést.

Ki volt a nagyobb koldus????? Az, amelyik a maga koldulásában üres és szegény maradt. Hiába volt pompa és vacsora, szép, drága ruha. Mert a szíve volt üres. S nem találta meg a földi életében azt, ami betölti az űrt. Pótszereket keresett. Hányan keresnek ma is. Alkoholban, drogban, függőségekben, kapcsolatokban, hatalomban...de ott nincs. Nem lehet megtalálni. Ott lehet, ahol Illés megtalálta, a halk és szelíd szóban. Ott lehet, ahol Lázár megtalálta Istenre való vágyakozásában, a szív igazi őszinte szeretetében. Az emberi erőtelenség beismerésében. Ott lehet, ahol az Isten lehajolt hozzánk, mikor Jézus eljött erre a földre, s amikor a kereszten váltságot hozott, s amikor feltámadt és életet adott.

Böjt harmadik vasárnapja van. És valahol mindannyian koldusok vagyunk. A szeretet koldusai. A békesség koldusai, a biztonság koldusai.

Te minek a koldusa vagy? A te életedből mi hiányzik? A te életednek mi az üressége? Van-e a hitednek hiánya?

Egy hosszú böjti időt kaptunk Istentől. Így, hogy a gyermekek otthon lesznek, talán még hosszabbnak fog tűnni.. Használjuk ki, vegyük lehetőségként. Lehetőségként beszélgetésekre, közös családi időtöltésre, imádságra.

Vajon megtaláljuk-e azt, ami betölti a szükségünket? Megtaláljuk azt, ami erőt ad, ami megszünteti a félelmet? Vajon megérezzük-e a biztonságot, egészek leszünk húsvétra???? Tudunk-e majd úgy örülni a feltámadás csodájának, mint az első keresztyének?

Túl leszünk-e azon a megdöbbenésen - ez megtörténhet a XXI. században? - a felháborodáson – miért jött ez hozzánk.... - túl a félelmeinken – lesz-e enni, lesz-e elég férőhely a kórházakban, lesz-e gyógyszer, mi lesz az időseinkkel, bírni fogjuk-e , hogyan lesz az iskolásokkal, az érettségivel és ki lesz otthon a gyerekekkel. Megáll-e a gazdaság?

Nem a félelem lelkét adta nekünk az Úr, hanem az erő a szeretet és a józanságnak a lelkét. A Lázári lelkületet. A hitnek a lelkét.

Vegyük végre észre, hogy e földi életet nem ment meg a vagyon, sem a hatalom -, hanem egyedül az, aki a koldus Lázárt a mennybe befogadta. Sőt aki helyet készített ott neki. Aki az erőtelent erőssé teszi. Aki elküldte az ő egyszülött Fiát, hogy legyen kiben reménykedni, bízni, hinni. Aki önmagát adta, s akinek nevében ma is minden biztonnyal ezrek imádkoznak azokért, akik megbetegedtek a járványtól, s azokért is, akik erejüket nem kímélve részt vesznek a gyógyításban, a mentésben. Állnak és ellenőriznek a határon, a repülőtereken.

Vegyük észre, hogy mennyire és hogy mindannyian Isten kegyelmére szorulunk. És az ő kegyelme arra tanít ma bennünket, hogy ne másokat okoljunk, ne a bűnöst keressük, hanem tegyük meg, amit Ő ránk bízott. Vegyük észre egymást. Az elesettet, a szegényt, a koldust. A beteget, a szükségét szenvedőt. Tegyük meg, hogy imádkozunk egymásért, tegyük meg a józan belátást, fogadjuk meg azoknak az utasítását, akiknek Isten lehetőséget adott a földi hatalom gyakorlására. És imádkozzunk azért, hogy bölcs döntéseket hozzanak.

Lehet, hogy a kényelmes meleg otthonunkból, a világra csak rákacsintva a számítógépen keresztül mi jobban tudnánk valamit csinálni....lehet. De aki nincs ott a gáton, az ne okoskodjon, most inkább hallgasson.

Nekünk az a dolgunk, hogy odafigyeljünk egymásra. Azokra, akikre mindez veszélyt jelent. Azokra, akiknek szükségük van. Szükségük van éppen rád! A segítségedre, az imádságodra, arra, hogy a leckét otthon is meg kell majd tanulni, arra, hogy a munkát így is el kell végezni.

Ebben a pillanatban is vannak, akik megbetegednek és vannak, akik meggyógyulnak. Akár ebben akár abban a helyzetben van is valaki. Az életnek az Ura hitünk szerint a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, aki a mi atyánk. Ura egészségnek betegségnek. Mának és holnapnak.

S ha megérezzük az erőtelenségünket, akkor igazán erősek leszünk. Erősek VELE! Az ő kegyelmével, biztatásával, szavával.

Tudod-e ezt? Hiszed-e ezt? Tagjaidban, zsigereidben ott él-e ez a bizonyosság? Tanuljunk a példázatbeli Lázártól, és tanuljunk a magyar elődeinktől.

Mert azok tudták, akik 172 évvel ezelőtt erejüket nem kímélve küzdöttek a szabadságért. Tudták, hogy bele kell tenni a maguk erejét és tudták, hogy az Úr hozzáteszi az Övét, ha jónak látja. Tudták, tagjaikban érezték össze kell fogni. A cél érdekében - önérdekeket hátrátéve – közösen küzdve. Tudták és győztek. Őket ünnepelnénk ma, rájuk emlékeznénk együtt a város. De nem tehetjük, mert a láthatatlan ellenség betette a lábát. Félelmet kelt és széthúzást szít, pedig most össze kell fogni. Szervezetten kell összefogni. A mi dolgunkat nem teheti meg más. Mert a másnak a saját dolgát kell tennie. Erősítsük meg hát a hitünket, bízunk az Úrban, aki talán megsebez, de be is gyógyítja a sebet! Akinek az ereje, a mi erőtelenségünk által célhoz ér. Akinek van hatalma a vírusnál is gyorsabban terjedő félelem, kétségbeesés és széthúzás felett. Aki előbb szeretett téged, mint te őt. Ezért imádkozzunk!

Imádkozzunk

Teremtő Atyánk! Életnek és reménységnek Ura, hozzád kiáltunk! Áldunk téged, mert te alkalmat adtál nekünk, időt adtál nekünk, lehetőséget adtál nekünk, hogy benned megkapaszkodhassunk. Hitet adtál nekünk, hogy el ne vesszünk. Egészséget adtál nekünk, hogy a gyülekezet közösségében együtt lehessünk valóságosan és lelkileg egyaránt. Istenünk éppen olyan koldusok vagyunk, mint a példázatban szereplő Lázár. Rászorulunk a te kegyelmedre. Szükségünk van rád! Szükségünk van a te erődre, a te nyugalmadra, a te gondviselő szeretetedre, szükségünk van a te biztató szavadra, amellyel megerősíted ami hitünket. Nagy a káosz, sok a kérdés, kétségbeesés a jövő. Ilyesztő látni a sok beteget, tudni, hogy ez minket is elérhet. Aggódni szüleinkért, nagyszülőkért, kicsikért és nagyokért. Félni attól, hogy kevés a szakember, vagy a hely a kórházban. Napról napra érezzük mennyire kicsik vagyunk, s hogy milyen nagy vagy Te! Hálaival vagyunk előtted, mert te engedted, hogy lehetőséginkhez képest mi magyarok felkészüljünk, lelkileg és fizikailag egyaránt. S különösen azért vagyunk ma hálásak neked, mert az életünket a te kegyelmedben tudhatjuk. Had tegyük ma le eléd szívünknek minden félelmét és aggodalmát, és add, hogy helyébe be tudjuk fogadni a te erőt. Azt az erőt, ami nem csupán megerősít, hanem gyógyít, biztat, és készre tesz a közösség és felelősségvállalásra. Kérünk adj bölcsességet azoknak,

akik rendelkezéseket, szabályokat hoznak! Add, hogy a közösség, az ország érdekét tudják nézni, add, hogy döntéseik a te döntéseid legyenek. Erősítsd meg a mi hitünket, hogy el ne csüggedjünk. Ámen